ДО
ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД
ЧРЕЗ
АПЕЛАТИВЕН СЪД СОФИЯ
13-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ
ПО
ВЪЗЗИВНО ТЪРГОВСКО ДЕЛО № 20261001000276

ИЗЛОЖЕНИЕ
на основанията за допускане на касационно обжалване

ОТ
„ЛУКС ПАРКЕТ “ ЕООД в несъстоятелност с ЕИК 201256912, Чрез **Адв. Светломира Рафаилова Пантелеева**, вписана в САК, с личен № 1400639810, моб. тел. номер 0886213690,
със съдебен адрес и адрес за призоваване: гр. София, ул. Позитано 15 ет.5 ап.13

КЪМ
Касационна жалба подадена срещу Постановено на 14.09.2026г., по въззивно търговско дело №20261001000276 по описа на САС, 13-ти търговски състав Решение №424

ПРАВНО ОСНОВАНИЕ: чл.284 ал.3 т.1 от ГПК

ПОЧИТАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

Предвид **наличието на предвидените процесуални предпоставки**, съдържащи се в разпоредбата на чл. 280, ал. 1, т.1 и т. 3 от ГПК, считам, че постановеното на 01.07.2026г. по въззивно търговско дело № 20261001000276 по описа на САС, ТК 13-ти търг. състав Решение № 424, подлежи на касационен контрол и следва да бъде допуснато до обжалване **по реда на чл. 280 ал. 1 т. 1 от ГПК**.

Касационното обжалване на атакуваното Решение № 424 от 14.09.2026г. постановено по въззивно търговско дело № 20261001000276 по описа на САС, ТК 13-ти търг. състав е допустимо, тъй като с атакувания съдебен акт въззивният съд се е произнесъл по материалноправни въпроси, които са решени в противоречие със задължителната практика на Върховния касационен съд и Върховния съд в тълкувателни решения и постановления, както и в противоречие с практиката на Върховния касационен съд, както и се е произнесъл по въпроси, които са от значение за точното прилагане на закона, както и за развитието на правото, поради което и **МОЛЯ** Върховният касационен съд да приеме поставените въпроси, а именно.

Предпоставката по чл.280, ал.1, т.1 от ГПК: МАТЕРИАЛНО ПРАВЕН ИЛИ ПРОЦЕСУАЛНОПРАВЕН ВЪПРОС, КОЙТО Е РЕШЕН В

ПРОТИВОРЕЧИЕ СЪС ЗАДЪЛЖИТЕЛНАТА ПРАКТИКА НА ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД И ВЪРХОВНИЯ СЪД В ТЪЛКУВАТЕЛНИ РЕШЕНИЯ И ПОСТАНОВЛЕНИЯ, КАКТО И В ПРОТИВОРЕЧИЕ С ПРАКТИКАТА НА ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД.

Основание за допускане на касационно обжалване на постановеното от САС решение, с което е дадено разрешение на следния материалноправен въпрос е следното, а именно:

Въпрос 1: *Длъжен ли е въззивният съд да обсъди в съвкупност всички доказателства по делото, относими към правния спор, във връзка с доводите на страните и да ги изследва пълно и според действителния им смисъл; да посочи кои доказателства и по какви причини игнорира и кои доказателства кредитира, за да направи своите фактически и правни изводи по делото?*

Съгласно трайната и безпротиворечива практика на ВКС, а именно: решение № 403 от 23.01.2015 г. по гр.д.№ 3902 от 2014 г. на ВКС, ГК, IV г.о., решение № 212 от 01.02.2012 г. по т.д.№ 1106 от 2010 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 37 от 29.03.2012 г. по гр.д.№ 241 от 2011 г. на ВКС, ГК, I г.о., решение № 202 от 21.12.2013 г. по гр.д.№ 866 от 2012 г. на ВКС, ТК, I т.о.и решение № 280 от 22.01.2020 г. по гр.д.№ 1509 от 2018 г. на ВКС, ГК, IV г.о., решение № 50062 от 12.07.2024 г. по т.д.№ 1942 от 2021 г. на ВКС, ТК, I т.о., ВКС приема, че въззивният съд осъществява решаваща правораздавателна дейност и поради това, за да се произнесе по спорния предмет в рамките на въведените във въззивната жалба основания, е длъжен да извърши своя собствена преценка на целия събран по делото фактически и доказателствен материал, и въз основа на него да направи собствени правни изводи, да изложи собствени мотиви, включително и по всички възражения и доводи на страните, без значение дали ще уважи мотивирано същите или ще ги остави мотивирано без уважение.

Крайния извод за неоснователност на подадената по реда на чл.250 от ГПК молба, въззивният съд е основал върху изложени от самия него бланкетни мотиви, като изобщо липсва произнасяне по въведените от страна на довереното ми дружество аргументи, доводи и твърдения.

Твърдя, че във въззивното производство е налице липса на каквото и да е обсъждане в пълнота и цялост на събраните относими към спора доказателства, което обстоятелство препятства адекватната защита на довереното ми дружество.

С оглед изложеното въззивното решение се явява **постановено при съществено процесуално нарушение по чл. 281, т. 3, пр. 2 ГПК** поради което и **МОЛЯ** Върховният касационен съд да отмени същото.

Липсата на обсъждане на значителна част от доказателствата и доводите на страните, довела до съществена непълнота на установената фактическа обстановка, представляват съществено процесуално нарушение за правилното

решаване на спора по същество, поради което **МОЛЯ** Върховен касационен съд да отмени постановеното въззивно решение и да върне делото за ново разглеждане от въззивната инстанция от етапа на съдебното заседание.

Не на последно място при преценката за допустимост на внесената касационна жалба **МОЛЯ** Върховният касационен съд да вземе предвид, че непосредствена цел на въззивното производство е повторното разрешаване на материалноправния спор, при което дейността на първата и на въззивната инстанции е свързана с установяване истинността на фактическите твърдения на страните чрез събиране и преценка на доказателствата и субсумиране на установените факти под приложимата материалноправна норма.

Съгласно трайната практика, а именно обективирана в решение № 27 от 02.02.2015 г. постановено по гр. д. № 4265/2014 г. на IV г. о. и решение № 261 от 05.06.2015 г. постановено по т. д. № 2857/2013 г. на I т. о. и др., въззивният съд е бил длъжен да се произнесе по спорния предмет, след като подложи на самостоятелна преценка и анализ събраните по делото доказателства и след като обсъди защитните тези на страните, съобразно оплакванията в жалбата и отговора към нея.

Въззивният съд е бил длъжен да изложи мотиви по всички относими към предмета на спора доводи и възражения на страните и по събраните доказателства във връзка с тях – поотделно и в тяхната съвкупност.

Въззивният съд е бил длъжен да отрази в мотивите си преценката на всички правнорелевантни факти и да обсъди всички събрани по надлежния ред доказателства във връзка с тези факти, като посочи въз основа на кои доказателства намира едни факти за установени, а други – не.

Изброяването на направените възражения в обстоятелствената част на решението (което в случая дори не е извършено пълно от въззивната инстанция) не означава изпълнение на задължението, възложено на съда от разпоредбата на чл. 236, ал. 2 ГПК за преценка на възраженията и аргументите по делото.

Въззивният съд е следвало да постанови решението си на основание на доказаните съобразно правилата за доказателствена тежест правнорелевантни факти, като ги обсъди в тяхната взаимна връзка и обсъди и всички допустими и относими доказателства, възражения и доводи на страните в пределите на въззивната жалба и отговора на ответната страна по чл. 263 ГПК.

Необсъждането и непроизнасянето, както в мотивите, така и в диспозитива на въззивното решение по всички своевременно заявени възражения и доводи на страните, е съществено нарушение на процесуалните правила, което води до неправилност на въззивното решение и е основание за неговата отмяна, което чрез изложеното по – долу безспорно ще бъде доказано.

В случай, че делото бъде върнато на въззивната инстанция, то при новото разглеждане **МОЛЯ** Върховният касационен съд да укаже на Апелативен съд София, че следва да обсъди всички допустими и относими към предмета на

спора доказателства и доводи на страните, както и, че следва да се произнесе по долуизложените въпроси, в съответствие с трайната практика на ВКС.

Въпрос 2: *Длъжен ли е въззивният съд, като инстанция по същество, при произнасяне по молба за допълване на решение по чл. 250 от ГПК, да обсъди всички доводи на страната и да изложи собствени мотиви защо приема искането за неоснователно, или е достатъчно само бланкетно да откаже допълването без излагане на каквито и да е мотиви?*

Въпрос 3: *Представлява ли съществено нарушение на процесуалните правила пълната липса на мотиви в решението на апелативния съд София, с което се отхвърля искане за допълване с мотиви на съдебния акт по отказ за уважаване на искане по реда на чл.229 ал.1 от ГПК?*

В постановеното Решение №7 от 30.06.2020г. по конституционно дело № 11/2019г. на КС изрично се излага, че конституционният законодател е приел тълкуваната разпоредба на чл. 121, ал. 4 от Основния закон, като Конституционният съд намира, че значението на конституционното изискване за мотивиране на съдебните актове се проявява в няколко направления.

На първо място, необходимостта от излагане на мотиви е насочена към гарантиране на законосъобразността на постановеното от съда, тъй като мотивите илюстрират подвеждането на фактите по конкретното дело под приложимата законова норма и изясняват нейния смисъл, съобразно който се формират правните изводи, обуславящи решението. Мотивирането също така е предназначено да обезпечи общественото доверие към съда като основен гарант на правовия ред, чрез внушаване на убедителност и доверие в неговите актове (според Постановление на пленума на Върховния съд № 1 от 13.07.1953 г. „мотивите трябва да бъдат ясни, точни и убедителни”)**.**

Такива са и утвърдените международни стандарти, обективирани в Становище № 11 от 2008 г. на Консултативния съвет на европейските съдии, според което качеството на съдебните решения е основен елемент от качеството на правосъдието; ясните обосновки и анализи са важен аспект на правото на справедлив процес; всяка система трябва не просто да гарантира правото на достъп до съд, но и да направи така, че търсещите правосъдие да имат доверие в резултатите от съдебния процес чрез качеството на съдебните решения; излагането на аргументи не просто улеснява разбирането и приемането на решението от страните, но преди всичко е защита от произволни решения.

На следващо място, конкретно по отношение на неокончателните (подлежащите на инстанционен контрол съдебни актове) тяхното мотивиране е от съществено значение за упражняване на правото на обжалване – както от гледна точка на интереса от подаване на жалба (доколкото именно от съдържанието на мотивите страната ще разбере по какви причини е постановено решението срещу нея и така ще може да прецени дали да го приеме или да го оспори пред по-горната съдебна инстанция), така и поради необходимостта от

излагане на доводи и аргументи в жалбата, които се извеждат именно от мотивите на обжалвания акт.

В същия смисъл е и практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ), според която мотивирането на съдебните актове е важна гаранция за правото на справедлив съдебен процес по смисъла на чл. 6, пар. 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС). Макар и националните съдилища да имат право на значителна свобода на преценка относно структурата и съдържанието на решенията си, те трябва да „посочат достатъчно ясно основанията за своето решение“, за да могат страните по спора ефикасно да упражнят евентуалното си право на обжалване (Hadjianastassiou v Greece A252 (1992); 16 EHRR 219).

Накрая, съществено е да се вземе предвид, че съдебният акт, макар и предназначен да породи действие по отношение на страните по конкретното дело, има своето значение за обществото като цяло. Според чл. 118 от Конституцията правосъдието се осъществява в името на народа, от когото произтича цялата държавна власт според чл. 1, ал. 2, изр. първо от Конституцията (в практиката на ЕСПЧ се посочва като причина за необходимостта от мотивиране на съдебните актове интересът на гражданите в едно демократично общество да узнаят мотивите за решенията, постановявани в името на народа – например Tatishvili v Russia hudoc (2007); 45 EHRR 1246).

В този смисъл съдебните актове са публично достояние на цялото общество (затова и чл. 121, ал. 3 от Конституцията въвежда като принцип на функционирането на съдилищата публичността на съдебния процес). Публичността на съдопроизводството, която намира израз и в изискването за задължително публикуване на съдебните актове по силата на чл. 64 от Закона за съдебната власт (ЗСВ), е насочена да убеди обществото, че дейността на съдилищата гарантира законността и справедливостта, т.е. че държавата функционира като „правова“ по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

Именно поради тази причина всеки съдебен акт, основаващ се на закона и осигуряващ върховенството на правото, независимо от субективните предели на неговото действие, е от значение за охраняване на установения от Конституцията правов ред изобщо.

Същевременно, доколкото ядрото на съдебната дейност е тълкуването и прилагането на закона, публичното оповестяване на постановените съдебни актове заедно с техните мотиви има важно информиращо, насочващо и превантивно значение за всички членове на обществото, тъй като задава дължимата мяра за правомерно поведение, съобразено със законите на страната, и по този начин възпитава правната култура на гражданите.

Законосъобразността на съдебния акт може да бъде достъпна за преценка на страните (което е предпоставка и за упражняване на правото на жалба), както и за цялото общество (като проявление на конституционното изискване за публичност на съдопроизводството) само и единствено в случай, че са достъпни (т.е. известни) правните съображения за постановяването му.

Последното не изключва конституционната допустимост законът да ограничи кръга от лица, за които са достъпни мотивите на съда, когато това е необходимо за гарантиране на друга призната от основния закон ценност като например правото на личен и семеен живот и достойнството на личността (поради което според чл. 64, ал. 4 ЗСВ актовете по дела, които засягат гражданския или здравния статус на лицата, се публикуват без мотивите им.)

Изложеното позволява да се обобщи, че конституционното изискване за мотивиране на съдебните актове, разглеждано в контекста на цялостната конституционна уредба на съдебната власт и принципите на Конституцията, произтича от необходимостта да се осигури демократичната легитимност на съдилищата (явяващи се основен носител на съдебната власт според Решение № 8 от 01.09.2005 г. по к. д. № 7/ 2005 г. и Решение № 2 от 07.02.2017 г. по к. д. № 13/ 2016 г.), схващана като публично зачитане на авторитета и доверие на гражданите към властта в държавата, самоопределяща се като „правова".

Целта на конституционната повеля за мотивиране на съдебните актове се свързва с необходимостта властническата воля на съда да се основава на ясни съображения, т.е. да са известни причините за постановяване на даден съдебен акт. Тази идея е проведена последователно във всички действащи процесуални закони, които без изключение установяват определени изисквания, на които следва да отговарят мотивите на съдебните актове.

Предвид изложеното по-горе, изискването за мотивиране на актовете на съдилищата според смисъла на тълкуваната конституционна разпоредба се отнася до всички актове, вкл. тези по движение на делото – определения и разпореждания. Последните обективират произнасяне по редица процесуални въпроси, засягащи правата и интересите на страните, поради което от гледна точка на основния закон е необходимо да са известни правните съображения на съда за тяхното постановяване.

Следователно конституционното изискване за мотивиране на съдебните актове ще е изпълнено, когато са известни съображенията, въз основа на които се издава съответния съдебен акт, като определянето на структурата и задължителното съдържание на мотивите е от компетентността на законодателя, а техният обем, разбираемост, изчерпателност и детайлизация са въпрос на съдебна практика.

В този смисъл процесуалният закон и съдебната практика могат да възприемат различен подход за определяне начина на мотивиране на съдебните актове съобразно техния вид и спецификите на съответното производство, така, че да се изпълни конституционното изискване волята на съда да се основава на ясни съображения, като се държи сметка, че убедителността на акта не е непременно производна на неговия обем.

Конституционният съд приема, че изискването на чл. 121, ал. 4 от Конституцията на Република България се отнася до всички съдебни актове, а не само до тези, с които се разрешават правни спорове. Същевременно законодателят е свободен да определи изисквания за формата, структурата и

съдържанието на мотивите при зачитане на установения от основния закон императив всеки съдебен акт да е издаден въз основа на ясни и достъпни (т.е. известни) за всички правни съображения.

В случая обаче, постановеният от съда съдебен акт, съдържа бланкетно и при липса на връзка с наведените във внесената жалба мотив, че „*Проверката на законосъобразността на определението, с което е оставено без уважение искането за спиране на производството по делото е предмет на производството по обжалване на въззивното решение, а не на производството по неговото допълване, както неправилно счита процесуалният представител на въззивника.*“. Мотивите за извършената проверка обаче не са сведени до знанието на страните, което обстоятелство препятства възможността за обжалване на съдебния акт.

С оглед на всичко изложено,

ПОЧИТАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

Поради изложените по-горе съображения **МОЛЯ** Върховен касационен съд да се произнесе с Определение по реда на чл.288 от ГПК, с което да допусне до касационен контрол внесената касационна жалба и да разгледа същата по същество относно нейната основателност.

SVETLOMIRA RAFAILOVA PANTELEEVA

Digitally signed by SVETLOMIRA RAFAILOVA PANTELEEVA
Date: 2026.10.24 20:55:23 +03'00'

С уважение:
/Адв. Светломира Пантелеева/